

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 963/2020
25.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић, Данијеле Николић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Јелица Ивковић, адвокат из ..., против туженог Фонда за социјално осигурање војних осигураника, са седиштем у Београду, са умешачем на страни туженог Републичким фондом за пензијско и инвалидско осигурање, са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Неготину Гж 623/19 од 08.10.2019. године, у седници већа одржаној 25.06.2020. године донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Неготину Гж 623/19 од 08.10.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Неготину Гж 623/19 од 08.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 12065/17 од 17.05.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев да суд обавезе туженог да тужилци на име мање исплаћених пензија, за период од 01.01.2008. године до 31.12.2010. године, исплати појединачне новчане износе са законском затезном каматом, све ближе наведено у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка као неоснован.

Пресудом Вишег суда у Неготину Гж 623/19 од 08.10.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Београду П 12065/17 од 17.05.2018. године.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о изјављеној ревизији одлучује применом члана 404. Закона о парничном поступку, због потребе разматрања правних питања од општег интереса и правних питања у интересу равноправности грађана, као и ради уједначавања судске праксе.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13 – УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је то потребно ради разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Према ставу 2. овог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је нашао да у конкретом случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП за одлучивање о посебној ревизији тужиле јер потреба за уједначавањем судске праксе у овој врсти спора не постоји. Такође, нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права. У конкретној правној ствари предмет тражене правне заштите је исплата накнаде штете због мање исплаћених износа пензије у складу са решењем Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање од 25.01.2008. године о ванредном усклађивању пензија, за период после 01.01.2008. године. Тужбени захтев је одбијен због недостатка пасивне легитимације на страни туженог Фонда за социјално осигурање војних осигураника, са седиштем у Београду. Побижана пресуда, којом је одбијена жалба и потврђена првостепена одлука којом је одбијен тужбени захтев, заснована је на примени и тумачењу материјалног права које је у складу са правним схватањима израженим кроз судске одлуке. Приложене судске одлуке и одлуке Уставног суда не оправдавају одлучивање о поднетој ревизији као посебној ради уједначавања судске праксе јер се у овом случају не ради о истој чињеничној и правној ситуацији као у тим одлукама.

Наиме, о пасивној легитимацији туженог правилно је одлучено применом члана 79. Закона о изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању („Службени гласник РС“ бр. 101/10 – ступио на снагу 31.12.2010. године и примењује се од 01.01.2011. године), члана 193. став 2. Закона о војсци Србије, Уредбе о обим у и начину преузимања имовине, обавеза и запослених код Фонда за социјално осигурање војних осигураника у Републички фонд за пензијско и инвалидско осигурање („Службени гласник РС“, бр. 97/11). Сходно наведеним законским одредбама, Републички фонд за пензијско и инвалидско осигурање преузео је имовину и обавезе Фонда за социјално осигурање војних осигураника у делу који се односи на послове пензијског и инвалидског осигурања, осим обавезе из члана 79. став 5. Закона о изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању од 29.12.2010. године – обавезе доспелих а неизмирених новчаних потраживања војних пензионера по основу делимичног усклађивања њихових пензија и новчаних накнада до 01.01.2008. године које су утврђене у члану 193. став 2. Закона о Војсци Србије. Конкретно новчано потраживање тужиле, према коначно опредељеном тужбеном захтеву односи се на период почев од 01.01.2008. године закључно са 31.12.2010. године, дакле односи се на обавезу исплате усклађене пензије после 01.01.2008. године за који период је како је напред наведено Републички фонд пензијског и инвалидског осигурања преузео обавезу исплате доспелих а неизмирених новчаних потраживања корисника војних пензија. Супротно наводима ревизије, Републички фонд за пензијско

и инвалидско осигурање није правни следбеник (сукцесор) Фонда за социјално осигурање војних осигураника, јер се ради о два посебна и самостална правна субјекта, већ је на основу донетих прописа преузео имовину и део обавеза Фонда за социјално осигурање војних осигураника у погледу послова пензијског и инвалидског осигурања.

Неосновано се ревизијом тужиље указује да су нижестепени судови погрешно применили одредбу члана 205. ЗПП, када нису дозволили уређење тужбе поденском од 30.07.2012. године јер је Републички фонд за ПИО законом одређен као универзални сукцесор Фонда за СОВО због чега ревидент сматра да није био потребан пристанак Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање за ступање у парницу. Ово стога што се у конкретном случају не ради о уређењу већ о преиначењу тужбе у смислу члана 201. ЗПП, с обзиром да је као тужени означено друго правно лице уместо до тада туженог, за шта је сходно ставу 2. овог члана био потребан његов пристанак. Међутим, посебна ревизија по члану 404. ЗПП може се изјавити само због погрешне примене материјалног права а не и повреде процесног права каква је одредба члана 201. ЗПП као и одредбе члана 215. -218. ЗПП о учешћу умешача (Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање) у парници.

Из изложених разлога одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиље није дозвољена.

Побијаном пресудом правноснажно је окончан поступак у спору мале вредности из члана 468. ЗПП јер је предмет тужбеног захтева новчано потраживање у укупном износу од 170.008,76 динара, који износ очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра на дан подношења тужбе 16.05.20011. године. Према члану 479. став 6. наведеног закона, против одлуке другостепеног суда (у поступку у спору мале вредности) ревизија није дозвољена.

Имајући у виду изложено, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић